

пективната колония на автономни институции съ огледъ на италианската емиграция, и най-вече — да слобиватъ работниците съ сръдста, чрѣзъ които биха могли да извоюватъ на практика тия права, които законитѣ на страната и международнитѣ конвенции имъ даватъ по принципъ.

Прѣдложенията и мнѣнията на респективнитѣ *представителства* се отправятъ до Италианския *Колониаленъ институтъ* въ Римъ, който, слѣдъ като ги проучи и приеме по принципъ, прѣдоставя гласуването имъ на Колониалнитѣ конгреси въ Римъ, въ който участвуватъ изпратенитѣ отъ прѣдставителствата делегати.

Въ случай че конгреситѣ не могатъ да се свикатъ наскоро, то прѣдложеното отъ прѣдставителствата се прѣпоръчва отъ страна на Колониалния Институтъ на Външното Министерство, на Емиграционния Комисариатъ или на други публични или частни власти и институти, които се занимаватъ съ грижата да защищаватъ моралнитѣ и материални интереси на италианцитѣ въ чужбина.

Организационнитѣ институти на италианското емиграционно дѣло.

Колкото и отдавна да датира емиграционното движение въ Италия (съ статистически данни отъ 1876 г.), първитѣ социални и политически течения въ тая страна, съ огледъ върху нуждитѣ на емигрантитѣ и върху самото това явление като *проблема*, сж сравнително дѣло на послѣднитѣ нѣколко години. Като почнемъ отъ *Кралския Комисариатъ*, специфиченъ организъмъ на емиграционната италианска политика, и минемъ прѣзъ *Колониалния Институтъ*, *Покровителствениитѣ Учрѣждения*, *Секретариатитѣ*, *Обществото Dante Alighieri* и т. н., за да стигнемъ най-послѣ до *работническитѣ организации*, — италианското емиграционно дѣло се убогатява постепенно съ мѣрки и